

Maart 28 dinsdag 1916.

De hoenders hebben een burgerlijken stand. Ieder individu — aangezien ze als personen behandeld zijn mag ik ze noemen aldus — moet aangegeven worden in elk politiebureau, ook het overlijden van elk aangeduid. Het getal af te leveren eieren is voor iedere kip vastgesteld op al de maanden van het leg-tijdstip. Heimelijk worden er vele afgeleverd tegen hoogen prijs. In een gemeente van 't omliggende werd smokkel gedreven op de volgende manier: in een vervoertuig bestond een dubbele bodem. Boter kwam aldus te harer bestemming. De valsheid werd ontdekt en nu mag geen enkel rijtuig, van de weinigen, die nog rijden, meer voorbij een wachtpost, zonder dat de inzittenden afstijgen moeten en alles doorzocht wordt. Een dame van mijn kennis krijgt wekelijks haar voorraad eieren in een steenen kruik vol bier. Elders wordt in een beerkuip boter vervoerd, in gesouderde blikjes, zwalpend midden in dien vuilriekenden landmest. Dat de vijand te kieskeurig is om daarin te gaan zoeken, begrijpt men licht. In hun bekende en bevriende winkels betalen de soldaten zelven woekerprijzen. Een kleine winkelierster in mijn wijk levert aldus alle weken meer dan honderd kilog. boter aan hen.

“Toekomende week zal er volstrekt geen boter meer te krijgen zijn,” aldus luidt het bericht van den brenger over den voorraad, dien ik, wekelijks ook gesmokkeld krijg.

Het is comiek om 't antwoord te hooren, indien ge op een zondag of maandag aan iemand vraagt: “Wat hebt ge gegeten?”

“Een konijn.”

Hier is het ook zoo. Vele menschen hebben bepaald een hekel aan konijnevleesch. In alle winkels hangen konijnen te koop: 8, 15, 20 tot 25 frank voor één.

Gisteren kreeg ik van een vriendin een varkenscôtelet. Dat is een groot geschenk in dezen tijd van armoe, dat dankbaarheid verdient.

“Dat is allemaal 't spreken niet waard,” zei mij een hoogleeraar in beschikbaarheid, vader van een talrijk huisgezin, alles zeer optimistisch aanschouwend, “er is nog conservevleesch in dozen te krijgen, hoewel heel duur. Wat ons betreft, wij dineeren met chocolade en mosselen. De kinderen vinden 't uitstekend. Klaag toch niet, terwijl onze landgenooten aan den IJser, in vorst of modder, misschien het noodige ontberen.”

En heel beschaamd zweeg ik stille.

“Alzoo gestroopt worden, overal, in alles wat ge koopt,” jammerde een kleine rentenierster.

“Ge moet u kunnen laten stroopen,” berispte haar met strenge deftigheid de burgemeester eener groote stad, die een heel hooge jaarwedde trekt.

Virginie LOVELING (« *In oorlogsnood* »)